

Aanleiding: Omdat mijn eega in die omgeving familie heeft, brengen wij 's zomers regelmatig enkele weken door op een mooie, kleine camping in Zellingen am Main, in de buurt van Würzburg. Vanaf onze vaste stek op de rivieroever hebben we een mooi uitzicht op de steile overkant waar zich enkele veldjes met wijnstokken moeizaam vastklampen. Helemaal bovenaan de rotswand tussen de bomen staat een groot kruis opgesteld, over de reden waarvan wij al jaren speculeren.

CAMPING

een verhaal in 3 delen door Harrie de Valk

deel 1: ZINSBEGOOCHELING?

De middaghitte zindert tegen de steile oever. Tientallen meters lager kabbelt koel en uitnodigend de Main, haar voormalige kracht door de talrijke stuwen en sluizen ingedamd tot een traag voortvloeiende stroom.

Op de tegenoverliggende, vlakke rivieroever, op mijn gebruikelijke plaats bij de enige schaduwrijke boom op de camping, heb ik mijn aftandse caravan neergezet. Omdat de warmte niet tot enige inspanning uitnodigt, heb ik mij neergevlid in een ligstoel en bestudeer van daaruit met mijn verrekijker de overkant van de rivier. Al vaak heb ik zo de werkzaamheden zitten bewonderen van de wijnboeren die op de onderste en minst steile delen van de kalkstenen helling moeizaam ploeterend hun minuscule wijngaardjes onderhouden.

Maar vandaag valt daar geen enkele bedrijvigheid te ontdekken. Ik zoek de hoger gelegen, steile delen af naar vogels, maar ook die lijken zich in de schaduwrijke delen van de met struikgewas en boompjes begroeide wand te hebben teruggetrokken. Ik laat de oude, van mijn vader geërfd legerkijker dwalen naar de hoogste rand, omdat ik daar plotseling enige beweging meen te bespeuren. Als ik scherpstel, vertoont mijn verrekijker een verrassend helder beeld van twee mannen. Ze staan tegenover elkaar, de kleinste van de twee heftig gesticulerend, de langste bewegingloos afwachgend.

Omdat het bijhorende geluid niet tot hier doordringt, is het net alsof ik naar zo'n ouderwetse stomme film zit te kijken. Alleen de tussentitels ontbreken. Hoewel ik hun gelaatsuitdrukking niet kan onderscheiden, is het duidelijk dat ze een fors meningsverschil hebben. Hoe langer ik kijk naar hun bewegingen en kleding, des te meer krijg ik een gevoel van herkenning. Ik heb dat tweetal eerder gezien! Ik pijnig mijn hersens en ineens dringt het tot me door: ze horen hier op de camping! Een paar dagen eerder hadden ze hun tentje opgeslagen, net als ik op de rivieroever, een paar plaatsen verderop. Ze waren me opgevallen vanwege hun forse lengteverschil en hun auto met Nederlands nummerbord, een zeldzaamheid op deze camping. Verder toonden ze geen enkele behoefte aan contact en een groet werd nauwelijks beantwoord. De Kleine had me alleen kort na aankomst gevraagd, hoe je vanaf de camping zo snel mogelijk aan de overkant kon komen. "Zwemmend", had ik nog gekscherend geantwoord. Toen ik aan zijn reactie merkte dat hij die grap niet kon waarderen, legde ik hem maar snel uit dat er een paar honderd meter verderop ook nog een oude brug lag. Daarop waren weliswaar geen auto's meer toegestaan,

maar je kon nog steeds te voet of met de fiets het tegenoverliggende wijndorpje Retzbach bereiken.

Korte tijd later zag ik ze op hun mountainbikes vertrekken richting brug. Verder hadden we geen contact meer gehad.

Maar dat was allemaal al enkele dagen geleden. Nu staan ze als kemphanen tegenover elkaar boven op die rotswand. De kleine neemt duidelijk een bokshouding aan, beweegt dreigend in de richting van zijn tegenstander en maakt slaande bewegingen. Vanwege zijn veel grotere armlengte weet de Lange die af te weren, maar als de Kleine een nieuwe poging doet, draait hij weg en geeft hem plotseling een forse duw. Tot mijn afgrijzen struikelt het slachtoffer daarvoor met wiekende armen richting afgrond. Ondanks verwoede pogingen kan hij zijn vaart niet meer inhouden, schuift naar beneden en tuimelt over de rand. In mijn verbeelding hoor ik zijn ijzingwekkende kreet, de doffe klappen waarmee zijn lichaam herhaaldelijk tegen de rotswand slaat en de misselijk makende plof waarmee zijn schedel op de stenen onder aan de helling smakt.

Ondanks de warmte heb ik het ijskoud en de haren op mijn armen staan recht overeind. Verbijsterd kijk ik naar de verrekijker in mijn trillende handen, alsof die de schuld is van het drama waarvan ik zojuist getuige ben geweest. Dit kon toch niet waar zijn! Had ik dit écht gezien of had die afgrijselijke gebeurtenis zich alleen in mijn overspannen brein afgespeeld?

Met bevende handen richt ik de verrekijker opnieuw op de overkant. Geen mens meer te zien! Geen blad beweegt en geen enkele aanwijzing verraadt dat hier zojuist 'n drama heeft plaatsgevonden. Zie je wel, niks aan de hand! Ik had me weer eens laten meeslepen door mijn oververhitte fantasie. Maar in plaats van opluchting voel ik een knagende onzekerheid. Zou ik het me wel allemaal verbeeld hebben? Moet ik voor mijn eigen geruststelling de politie niet waarschuwen? Of maak ik me dan misschien onsterfelijk belachelijk?

De rest van de middag breng ik in mijn ligstoel door, terwijl in mijn hoofd het voorval zich als een film voortdurend opnieuw afspeelt. Tenslotte dommel ik weg in een onrustige slaap.

Als ik wakker word, is de schemering al ingetreden. Met nog slaperige ogen kijk ik in de richting van de tent van het tweetal en zie de Lange daar staan naast zijn mountainbike. Ik ben ineens klaarwakker en spring overeind. Hij is spullen aan 't inpakken, alsof hij van plan is te vertrekken, van zijn maat geen spoor! Met kloppend hart loop ik langs de tent. "Nog lekker gefietst vanmiddag?", vraag ik zo nonchalant mogelijk. "Gaat wel", antwoordt hij stuurs en duidelijk niet van zins het gesprek voort te zetten.

"Is je maat nog niet terug?", probeer ik hem uit de tent te lokken. Hij kijkt mij onverholven argwanend aan en zegt dan na enige aarzeling onwillig: "Nee, die kreeg er plotseling tabak van en is vanmiddag terug naar huis vertrokken." Meer informatie krijg ik niet van hem los, maar het is voldoende om mijn verdenking in alle hevigheid te laten terugkeren.

De volgende ochtend ben ik na een rusteloze nacht al vroeg wakker. Het tentje van het tweetal is verdwenen en de kampeerplek verlaten. Kennelijk is de Lange in alle vroegte vertrokken.

Nu wil ik ook zekerheid hebben! Zonder ontbijt spring ik op mijn fiets en race in no time over de oude brug naar de overkant. Via een pad dat omhoog door de wijngaarden slingert, ben ik al snel bij de plek die recht tegenover de camping ligt. Tussen de struiken en boompjes wringt zich vaag een zijpaadje dat aangeeft dat hier wel vaker mensen zoeken naar een mooi uitkijkpunt over de rivier.

Als ik het weggetje inloop en aankom bij de rand, zie ik op de camping aan de overkant van de rivier mijn caravan duidelijk staan. De stoel waarin ik met mijn verrekijker heb zitten speuren, staat er nog net zo. Op deze plek moet het dus ongeveer gebeurd zijn! Ik zoek naar tekenen van een worsteling, maar het enige wat ik ontdek zijn een paar afgebroken takjes die net zo goed door onschuldige passanten kunnen zijn veroorzaakt. Maar als mijn blik zich dichterbij

de rand verplaatst, meen ik daar een duidelijk spoor in het losse kalkgruis te ontdekken, alsof iemand is uitgelopen. Voorzichtig verplaatst ik mij verder naar voren, met mijn voeten telkens steun zoekend op uitstekende stenen en me vasthoudend aan boompjes en struiken die zich hoopvol en muurvast in de kalkspleten hebben vastgezet.

Als ik de afgrond dicht genoeg genaderd ben om een voorzichtige blik over de rand te kunnen werpen, zie ik een haast loodrechte muur van kalksteen van enkele tientallen meters diep met hier en daar wat begroeiing en helemaal onderaan de slordig gemetselde, halfhoge muur die de daaronder liggende wijngaard moet vrijwaren van het losse puin dat van de helling valt. Enkele kleine stenen die door mijn activiteiten losgeraakt zijn, vallen kletterend naar beneden. Maar dan stokt de adem in mijn keel. Half over het muurtje ligt iets in een eigenaardig verdraaide houding. Is het een mens of gaat mijn fantasie opnieuw met me op de loop? Door de grote afstand en de verwrongen pose ben ik niet helemaal zeker van mijn zaak. Ik vervloek mijn onnadenkendheid om juist nu mijn verrekijker te vergeten. In de haast om hier te komen, heb ik die in de caravan laten liggen. Ik móet dat ding halen, want alleen daarmee kan ik duidelijk vaststellen wat daar beneden precies ligt.

Maar zou het niet beter zijn om nu hulp in te roepen? Nee..., ik besluit dat ik eerst honderd procent zekerheid wil. Het ritje heen en terug kost me hooguit 40 minuten en dan kan ik in ieder geval duidelijk vaststellen of ik me niet vergis en voorkomen dat ik me belachelijk maak.

Drie kwartier later sta ik hevig bezweet weer boven. Mijn handen trillen zó erg dat ik de verrekijker nauwelijks scherp gesteld krijg. Als het eindelijk zover is, wacht me opnieuw een schok. Hoe wanhopig ik ook speur, het lichaam, of datgene wat ik ervoor aangezien heb, is verdwenen. Weg! Op het muurtje liggen alleen wat losse steentjes die er waarschijnlijk door mijn toedoen op zijn gevallen. Ik weet toch haast zeker dat er iets of iemand op die muur lag. Of was het alleen maar een zinsbegoocheling geweest?

Als in shock fiets ik terug naar de camping. Het hele voorval heeft me enorm verward en mijn vakantiegenoege is totaal verknald. De volgende dag breek ik mijn campingverblijf af en rijd met de caravan naar huis met het vaste voornemen zo snel mogelijk een afspraak met een psychiater te maken.

Het is inmiddels jaren later. Ik geniet weer van mijn vaste campingplek op de oever van de Main. Aan het voorval van twee jaar geleden heb ik nauwelijks meer teruggedacht. De sessie bij de psychiater heeft mij ervan overtuigd dat het allemaal een product van mijn overspannen verbeelding is geweest. Ik was gewoon overwerkt en kon fantasie en werkelijkheid niet goed meer van elkaar onderscheiden.

Bladerend in de plaatselijke 'Zeitung' op mijn vaste stek onder de schaduwboom trekt een opvallend politiebericht mijn aandacht: GRAUSIGER FUND IM WEINBERG!

Als ik geïnteresseerd begin te lezen, gaan eerst de haartjes in mijn nek overeind staan en vervolgens trek ik langzaam wit weg:

GRAUSIGER FUND IM WEINBERG!

Die Ortschaftspolizei gibt bekannt dass in Retzbach, bei Reparaturarbeiten an einem der kleinen Weinberge am Mainufer gegenüber vom Campingplatz Zellingen, der Körper eines etwa 1.70 m großen Mannes gefunden wurde. Ein Weinbauer entdeckte die Überreste, als er hinter der Mauer oberhalb seiner Parzelle, die sich dort angesammelte Erde, Steine und Blätter entfernen wollte um die Mauer ausbessern zu können.

Die Autopsie zeigte, dass der Mann vor zwei oder drei Jahren gestorben ist. Da am Körper keine Spuren von Gewalteinwirkung gefunden wurden, handelt es sich vermutlich um einen tragischen Unfall, wahrscheinlich als Folge eines Sturzes von der Felswand oberhalb des Weinberges. Auch Selbsttötung kann nicht ausgeschlossen werden.

Da im Vermisstenregister kein Mann mit übereinstimmenden Merkmalen gefunden wurde, könnte es sein, dass es sich um einen Ausländer handelt. Die vorgefundenen Kleidungsreste geben bis jetzt keine klaren Hinweise auf das Herkunftsland.

deel 2: DE WAARHEID ?

Eigenlijk wilde Frans de Rooij zo min mogelijk opvallen, maar met zijn lange gestalte die boven iedereen uittorende, vestigde hij onwillekeurig toch de aandacht op zich. Ook nu weer. Tegenover hem op het terras, waar hij met veel moeite in zijn zakken voldoende geld voor een kop koffie bij elkaar had kunnen scharrelen, zaten twee jonge meiden giechelend naar hem te wijzen. Geïrriteerd stond hij op, sloeg in een teug de rest van zijn koffie naar binnen en beende haastig het terras af. Het liefst had hij daarbij de tafel van die twee trutten omver geschopt, maar de consternatie die dat ongetwijfeld zou veroorzaken, zou hem alleen maar ongewenste aandacht opleveren. En dat was het laatste waar hij behoefte aan had.

Die paranoïde houding had hij al sinds de trip van twee jaar geleden naar Duitsland met zijn maat Ton. Daar had hij een flinke klapper willen maken, maar het had hem tot nu toe alleen maar een hoop ellende opgeleverd. Hij hield zich nu al twee jaar gedeisd. Niet alleen omdat hij nog altijd vreesde voor represailles van de gedupeerde drugsbende, maar ook omdat hij bang was dat iemand getuige was geweest van wat er was gebeurd. Misschien had de bemanning van een voorbijvarend vrachtschip op de Main of een van de roeiers van de roeivereniging aan de overkant van de rivier het lichaam van Ton zien vallen. Ook die Nederlandse vent op de camping die altijd door zijn verrekijker naar de overkant van de rivier zat te loeren, zou de ruzie gezien kunnen hebben. Waarom had ie anders zo nadrukkelijk bij hem naar zijn maat geïnformeerd? En dat terwijl ze in de dagen ervoor nauwelijks een woord gewisseld hadden! Nee, hij was er bepaald niet gerust op geweest. Er was weliswaar een behoorlijke afstand tussen de plek waar alles zich had afgespeeld en de rivier, maar je kon nooit weten.

Gelukkig had hij destijds nog voldoende tegenwoordigheid van geest gehad om eerst onderaan de helling naar het lichaam te gaan zoeken. Niet om te kijken of Ton nog leefde, want dat interesseerde hem geen zier. Hij was blij dat hij van die etter af was. Bovendien was hij er al direct van overtuigd geweest dat je een smak van zo'n hoogte nooit kon overleven. Nee, hij wilde alleen maar zien of hij de gevolgen van zijn daad onopvallend zou kunnen wegwerken. Wat dat betreft had hij wel geluk gehad. Het lichaam was terecht gekomen op een muurtje aan de achterkant van de wijngaard en lag daar half overheen. Tussen de muur en de rotswand was nog behoorlijk wat ruimte. Het had hem dan ook weinig moeite gekost om het lijk over de rand te duwen en er vervolgens een hoeveelheid van de rotswand gevallen losse stenen, kalkgruis, takken en bladeren overheen te gooien, zodat er van het lichaam niets meer te zien was. Natuurlijk had hij er zich eerst van vergewist dat er in de kleding van Ton niets meer te vinden was dat zijn identiteit kon verraden of eventueel met hem in verband kon worden gebracht.

De periode daarna had hij in Nederland in angstige spanning afgewacht, elk moment rekenend op politie aan zijn deur die hem voor ondervraging kwam ophalen. Maar dagen en weken gingen voorbij zonder dat er iets gebeurde. Ook in de kranten die hij uitplozen had en op de nieuwsberichten werd geen enkele melding gemaakt van een vermissing. Ton had geen vrouw en kinderen, leefde al jaren in onmin met zijn familie en voor zover Frans bekend was, had hij daar ook al lang geen contact meer mee. Die zouden hem dus niet gauw als vermist opgeven. Als oppervlakkige kroegvrienden naar hem vroegen, haalde hij altijd zijn schouders op, zei geen idee te hebben waar die gast uithing of mompelde iets over het buitenland. En dat was nog waar ook, dacht hij grinnikend bij zichzelf.

Toen er ook na maanden nog geen enkele reactie was geweest, kon hij wat opgeluchter ademen. Maar de knagende onzekerheid verdween nooit helemaal en hij bleef steeds op zijn hoede, al wist hij zelf niet waarvoor.

Toen ze aan de klus begonnen, had het allemaal zo simpel geleken. Ze moesten alleen een paar zakken coke op een nauwkeurig omschreven verborgen plek in Duitsland ophalen en die dan afleveren op een bepaald adres. Dat tripje zou hun een paar duizend euro opleveren.

Makkelijk zat en snel verdiend! Met zijn auto en de tent van Ton waren ze meteen de volgende dag naar Duitsland vertrokken en hadden een kleine camping gevonden aan de Main, in de buurt van de plek waar de coke verstopt was. De volgende dag waren ze met hun mountainbikes meteen gaan zoeken. De plaats waar de drugs verborgen waren, bleek recht tegenover hun camping te liggen. Met de nauwkeurige beschrijving van de vindplaats in de hand hadden ze de listig verstopte, in stevige plastic zakken verpakte coke al snel gevonden. Hoewel Frans zelf niet in de drugshandel zat, besepte hij meteen dat deze hoeveelheid een straatwaarde van wel een paar miljoen euro vertegenwoordigde, een bedrag dat hem deed duizelen. Hij zag ook Ton met begerige oogjes naar de zakken staren. "Kunnen we er niet een hoeveelheid uithalen om zelf te verkopen? Die lui verdienen massa's geld aan dat spul en wij worden afgescheept met een schamele fooi", had hij geschamperd. Gespeeld verontwaardigd Frans had hem te kennen gegeven dat hij daar niet over peinsde. Dat hij zich niet inliet met de handel in harddrugs en dat ze bovendien grote problemen zouden krijgen met de bende waaraan ze het spul moesten afleveren. Die waren toch niet gek! Ze zouden snel door hebben dat er met de inhoud geknoeid was en dan beslist niet aarzelen de koeriers die hen bedonderd hadden om te leggen. Aan het gezicht van zijn maat had hij duidelijk gezien dat het antwoord hem helemaal niet beviel, maar daar had hij geen boodschap aan.

Omdat ze met de mountainbike waren, konden ze de zakken coke natuurlijk niet zo meenemen. Ze besloten het spul dus maar laten waar het was en de volgende dag met de auto de hele handel te komen ophalen. Toen ze aanstalten maakte om terug te fietsen naar de camping, wilde Ton tot zijn verbazing eerst in de buurt nog een stuk door de wijnvelden gaan crossen. Zelf had hij daar geen zin in, maar op deze manier had hij wel de kans om zijn plan ten uitvoer te brengen zó in de schoot geworpen gekregen.

De volgende dag waren ze aan het begin van de middag teruggegaan. Hoewel ze hun sporen van gisteren zorgvuldig hadden uitgewist, vonden ze zonder moeite de plek terug waar ze de coke hadden achtergelaten. Maar daar bleef het dan ook bij! Verder vonden ze niets! De plastic zakken die ze zo secuur hadden teruggeplaatst in hun schuilplaats, waren verdwenen. Vloekend was Frans koortsachtig de omgeving gaan afzoeken. Mogelijk hadden ze zich toch in de plaats vergist. Die verdomde bomen en rotsen leken ook allemaal zoveel op elkaar, had hij tegen Ton gezegd. Die had er eerst alleen maar een beetje ongelovig bij gestaan, alsof het allemaal zijn begrip te boven ging, maar uiteindelijk begon hij toch maar mee te zoeken.

Nadat ze een tijd vruchteloos alle vergelijkbare plekken hadden omgewoeld en uiteindelijk hijgend tegenover elkaar stonden, had hij het sterkste staaltje van zijn toneeltalent laten zien. Terwijl hij Ton plotseling met flikkerende ogen aankeek, had hij gebruld: "Wacht eens even... Jij hebt me dat kunstje geflikt, vuile oplichter! Daarom moest je zo nodig gisteren nog alleen met je fiets op pad. Dat doe je anders nooit! Je bent natuurlijk teruggegaan toen ik weg was, om het spul op te graven en ergens ánders te verstoppem."

Ton had natuurlijk in alle toonaarden ontkend. Eerst had hij ongelovig gekeken, toen verontwaardigd en op het laatst werd hij zelfs zó woedend dat hij begon te schreeuwen en met hem op de vuist wilde. En dát had hem de uitgelezen mogelijkheid verschaft om van die lastpost af te komen. Tussen Tons maaiende armen door was hij erin geslaagd hem een keiharde duw richting afgrond te geven. Het resultaat daarvan had hem de moeite bespaard om die loser op een andere manier uit de weg te ruimen, zoals hij steeds al van plan was geweest.

Al direct na het vinden van de coke had hij zich voorgenomen om uit dit buitenkansje een stevig slaatje te slaan. Niet op de wijze zoals Ton had voorgesteld, dat was kleingeld, maar door het inpikken van de complete voorraad. En hij was ook absoluut niet van zins geweest die buit met zijn maat te delen. Die sukkel vormde bovendien een veel te groot risico. Hij zou onder druk binnen de kortste keren doorslaan of in de kroeg zijn mond voorbijpraten. Nee, het was veel beter dat hij hem voorgoed het zwijgen had opgelegd.

Zodra Ton op zijn fiets was vertrokken, was hijzelf linea recta omgekeerd, had de pakken coke tevoorschijn gehaald en ze een eind verder op een gemarkeerde plaats weer verborgen. Daar moesten ze voorlopig maar blijven tot de kust veilig was. De moord op zijn maat had daarna de zaak eigenlijk wel ingewikkelder gemaakt. Hij diende nu niet alleen voor zijn opdrachtgevers een acceptabele verklaring te bedenken voor de verdwijning van de coke, hij moest bovendien uit handen van de politie zien te blijven.

In alle vroegte, voor die bemoeizuchtige Nederlander weer lastige vragen zou gaan stellen, was hij lichtelijk geagiteerd van de camping in Zellingen terug naar Nederland gereden. Voorlopig zo snel mogelijk van het toneel verdwijnen, had hem op dat moment het beste geleken. In de tussentijd moest hij maar een goed plan te bedenken. Het simpelste was de schuld gewoon op Ton te schuiven. Diens mededeling dat hij nog een stuk wilde gaan mountainbiken, paste perfect in het plaatje dat hij de coke stiekem verplaatst had om er later mee vandoor te gaan. Als hij dat verhaal maar goed zou brengen, traptten ze er wel in. Wat dat betreft had hij voldoende vertrouwen in zijn acteertalent. Ze zouden dan hun aandacht eerst op Ton richten en hij kon de dans ontspringen! Dat Ton er niet meer was om als zondebok te fungeren, was wel een complicerende factor geworden. Daar moest hij dus een oplossing voor bedenken. Zonder succes had hij zich onderweg in de auto urenlang suf zitten prakkiseren, tot hij een helder moment kreeg. Hij hóefde helemaal niks te verzinnen, de verdwijning van Ton was gewoon de oplossing! Die was natuurlijk ondergedoken en wachtte op een gunstig moment om de buit te verkopen. En dan zou hij er uiteraard snel tussenuit knijpen naar een ver buitenland om daar van de opbrengst de rest van zijn leven goeie sier te maken.....

Precies zo had Frans zijn versie van het gebeuren aan de drugsbazen overgebracht. Hij had daar zoveel overtuiging ingelegd en een zódanig goed gespeelde woede laten zien over de vuile streek die zijn 'vriend' hem geleverd had, dat ze hem in ieder geval niet al te hardhandig hadden aangepakt. Bovendien had hij hun nog allerlei aanwijzingen verstrekt over plaatsen waar Ton zich mogelijk schuil zou kunnen houden. En hen gemaand daar zo snel mogelijk achteraan te gaan, omdat de vogel anders misschien al gevlogen was. Maar wat waarschijnlijk de doorslag had gegeven, was zijn nadrukkelijk verzoek aan hém de gelegenheid te geven die schooier van kant te maken als ze hem eenmaal te pakken hadden. Ze hadden hem tenminste verder met rust gelaten, al waren ze nog wel een paar keer langs geweest om intimiderende vragen te stellen die hij natuurlijk niet kon beantwoorden. Voor de vorm had hij bij hun contactpersoon nog een paar maal geïnformeerd of ze Ton al gevonden hadden en verbeterend gereageerd als het antwoord negatief was.

Het was nu al twee jaar geleden dat Frans zich van de plaats delict uit de voeten had gemaakt. Van de drugsbende had hij tot zijn geruststelling al een hele tijd taal niets meer vernomen. Zijn financiële situatie daarentegen stelde hem minder gerust. Die was inmiddels hoogst precair geworden. Omdat hij zich koest moest houden, had hij langdurig zonder inkomsten gezeten. Eigenlijk zat hij momenteel volkomen op zwart zaad. Hij had verdomme vanmorgen nauwelijks zijn koffie nog kunnen betalen!

Maar nu was de tijd rijp! Ook uit financieel oogpunt was het langzamerhand hoognodig om dat ritje naar Duitsland te maken. Eindelijk zou hij de slag gaan slaan waar hij al zo lang van droomde

Ja, morgen zou hij vertrekken!

deel 3: FINALE?

Dus toch! Ik kan een triomfantelijk gevoel van opluchting nauwelijks onderdrukken. Die zogenaamde zinsbegoocheling was me door die stomme psychiater dus gewoon aangepreft! Ik was toentertijd wel lichtoverspannen op vakantie gegaan, maar daarmee was ik toch nog niet achterlijk! Het klopte wel degelijk wat ik toen allemaal had gezien.

Het voelt als een bevrijding dat ik me niets heb ingebeeld, maar ik ben ook teleurgesteld in mijn behandelaar en kwaad op mezelf. Natuurlijk was het deels mijn eigen schuld. Ik had mijn vaste overtuiging niet zo snel moeten opgeven. Die gesprekstherapie had er wél toe geleid dat ik het voorval na een tijd van me af kon zetten. Dat moest ik toegeven. Had ik mij toch teveel door haar knappe verschijning laten inpalmen? Had ik haar bij de behandeling vooral niet willen teleurstellen? Daar zou zo'n specialist toch doorheen moeten kijken? Haar taak was toch ook om de waarheid te achterhalen en niet alleen om haar cliënt gerust te stellen? Ze had meer moeten doorgraven. Dan was er ergens in mijn achterhoofd niet steeds dat spoor van twijfel blijven hangen!

Als ik ben bijgekomen van de schok over de inhoud van het politiebericht, vraag ik mij af wat ik nu moet doen. Mijn eerste gedachte is eigenlijk om zo snel mogelijk de politie op de hoogte te stellen van wat ik twee jaar geleden heb gezien. Maar al snel begin ik daarover te twifelen. Ze willen natuurlijk weten waarom ik als getuige van zo'n ernstig misdrijf niet onmiddellijk aangifte heb gedaan. Zou mijn uitleg dan wel geloofwaardig genoeg zijn? Héb ik er eigenlijk wel een goede verklaring voor? Dat ik mij verward voelde en halsoverkop ben teruggedreden naar Nederland komt voor mezelf al weinig overtuigend over, laat staan hoeveel twijfels dat bij de politie zal oproepen.

En welke problemen gaat de taal me opleveren? Ik spreek en versta best wel redelijk Duits, maar is dat voldoende om het politiejargon te begrijpen dat tijdens zo'n verhoor gebruikt wordt? En ze willen natuurlijk het naadje van de kous weten.

Hoe langer ik erover nadenk, hoe groter mijn onzekerheid wordt. Ik kies er uiteindelijk voor om mijn bezoek aan de politie nog even uit te stellen. Ik kan altijd zeggen dat ik het politiebericht pas later gelezen heb. Ik wil nu eerst even mijn hoofd leegmaken en dat lukt me op de fiets altijd het best. Elke gedachte vermijdend steek ik via de oude brug de Main over en rijd me een tijd stevig in het zweet over behoorlijk geaccidenteerd terrein. Als ik even stop om uit te blazen en om me heen kijk, komt het gebied me bekend voor. Ongemerkt ben ik vlakbij het terrein terechtgekomen waaraan ik zulke onaangename herinneringen heb. Als vanzelf loop ik het stukje bos in dat de weg van de steile rivieroever scheidt. Bijna onmiddellijk overvalt me weer het loodzware gevoel dat ik heb ervaren toen ik hier de laatste keer rondliep. Als ik het gedeelte bereik waar de Kleine over de rand geduwd werd, breekt het zweet me uit. Het voelt alsof er nog steeds een soort dreiging in de lucht hangt. Haastig loop ik weg van deze beklemmende plek en ga een stuk verderop langs de rivieroever op een grote steen zitten. Ik haal een paar maal diep adem om mezelf weer tot kalmte te manen. Ik moet me niet zo aanstellen. Het is allemaal al jaren geleden gebeurd. Waar zou ik nog bang voor moeten zijn?

Als ik tot rust ben gekomen, voel ik weer de warme zomerwind langs mijn huid. Ik ruik de harsige denengeur van het bos en hoor het ritmisch ploffende motorgeluid van een voorbijvarend vrachtschip op de rivier. In de daaropvolgende stilte merk ik opeens ook een geluid op dat in deze omgeving niet thuishoort: een gedempt geschraap met af en toe een scherpe kras ertussen. Als ik opmerkzaam in de richting loop waar het vandaan komt, zie ik even verderop een tamelijk lange man die aan 't graven is. Aan de voet van een eigenaardig gekromde boom waarin een duidelijk merkteken is gekerfd, staat hij verwoed te scheppen. Regelmatig vist hij een witte plastic zak uit de kuil en gooit die bij de stapel die er al ligt. Hij staat met de rug naar me toe en is zo ingespannen bezig dat hij me niet hoort aankomen. Dat dit geen zuivere koffie is, is me meteen duidelijk. Maar uitgerekend als ik een stap terug doe om me weer ongemerkt uit de voeten te maken, trap ik op een dode tak. De scherpe, droge knak van het brekende hout klinkt zo onverwacht hard dat het niet onopgemerkt kan blijven. Als door een adder gebeten draait de gravende man zich met een ruk om. Een ogenblik kijken we elkaar verbijsterd aan, direct gevolgd door de schok van herkenning. "Verdomde bemoeial. Jij weer!" sist de Lange. "Daar ga je spijt van krijgen, mannetje!" Met de scherpe spade haalt hij bliksemsnel naar me uit. Op het laatste moment kan ik een stapje opzij doen, waardoor hij mijn hoofd op een haar na mist. Voor hij de gelegenheid krijgt tot een nieuwe uithaal, draai ik me bliksemsnel om en schiet weg. Hij is veel zwaarder en langer dan ik, dus in een tweegevecht maak ik geen schijn van kans. Maar met mijn snelheid en

wendbaarheid kan ik mogelijk het vege lijf redden. Als ik op tijd mijn fiets weet te bereiken, lukt het me misschien om weg te komen.

Op de hielen gezeten door mijn achtervolger zigzag ik tussen de bomen door en besef tot mijn schrik ineens dat ik in de richting van de steile rivieroever ren en dus mezelf vastloop. Het verhoogde adrenalinegehalte laat mijn brein echter op topsnelheid werken. *Als ik op dit moment naar links of rechts afbuig, kan de Lange de hoek afsnijden en op me inlopen. Maar als ik tot vlakbij de rand doorspurt, heb ik een grotere voorsprong en kan ik het risico nemen.* Ik pers nog even het uiterste uit mezelf en vlak voor ik steile afgrond bereik, maak ik een bijna haakse hoek naar rechts. Mijn achtervolger heeft daar totaal niet op gerekend en kan door zijn gewicht en snelheid de bocht niet op tijd nemen. Vloekend breekt hij door de struiken op de hoge rand van de rivieroever die zijn uitzicht belemmeren. Tot zijn afgrijzen ziet hij de gapende diepte voor zich pas opdoemen als het te laat is. Achteromkijkend zie ik hem met een schorre kreet over de rand tuimelen. Een schreeuw, geluid van brekende takken, enkele seconden later gevolgd door een doffe plof. Stilte Als ik met bonkend hart stilsta, is alleen het raspende geluid van mijn ademhaling nog hoorbaar.

Mijn ontzetting is volledig. Al had hij het duidelijk op mijn leven gemunt, dit was niet de bedoeling. Ik wilde alleen ontsnappen. Op zo'n fatale afloop was ik absoluut niet uit! Want dat mijn belager de val niet heeft overleefd, daarvan ben ik overtuigd. Een voorzichtige blik in de diepte bevestigt die zekerheid alleen maar. Als ik huiverend van de rand terugwijk, struikel ik bijna over de schop die de Lange op het laatste moment heeft laten vallen. Daardoor schiet me meteen het graafwerk door het hoofd waarvan ik de onvrijwillige getuige was. Die zakken! Ze zitten vermoedelijk vol cocaïne. Die kan ik daar toch niet zo maar laten liggen!

Het feit dat ik in actie moet komen, brengt me weer bij mijn positieven. Ik grijp de schop, loop haastig terug naar de kuil, gooi de opgegraven zakken er weer in en schep het gat zo goed mogelijk dicht. Eén zak houd ik achter als bewijsstuk, om de politie te overtuigen.

En dan wég hier! Ik wil hier geen seconde langer blijven dan nodig is.

Onderweg flitsen talloze vragen door mijn hoofd. Waarom ben ik in hemelsnaam teruggegaan naar die onheilsplek? Waarom moest dat uitgerekend op het moment zijn dat die Lange daar aan het graven was? Hadden zijn activiteiten van vandaag te maken met de gebeurtenis van twee jaar geleden? Dat kon haast niet anders! Het kon toch onmogelijk allemaal toeval zijn? Zou de politie mijn uitleg over de manier waarop de Lange in de diepte was gestort geloofwaardig vinden? Moet ik sowieso de politie wel inlichten? Kan ik mezelf de ellende van ellenlange ondervraging en uitputtende verklaringen niet beter besparen? Wat heb ik in feite met het hele gedoe te maken? Was ik niet hooguit een toevallige toeschouwer? Waarom zou ik me er dan nog verder mee inlaten? Die ongelukkige afloop was toch niet mijn schuld?

Als ik terugkom bij de caravan, heb ik mijn besluit genomen: Ik wil naar huis en alles zo snel mogelijk achter me laten om hier nooit meer terug te komen!

Ter verklaring van mijn overhaast vertrek hang ik de volgende ochtend bij de receptie een vaag verhaal op over mijn op sterven liggende oma. De plastic zak met coke gooi ik haastig in de achterbak van de auto om die onderweg ergens te lozen. Op de camping durf ik dat door de drukte niet aan.

Als in een roes overbrug ik daarna in één ruk de ruim 500 km terug naar Nederland.

Eenmaal thuis komt er een veilig gevoel van rust over me heen en onder de douche is het net alsof de laatste ellende van me af wordt gespoeld. Na een stevige borrel besluit ik vroeg naar bed te gaan en wonderwel val ik na korte tijd in een diepe, droomloze slaap.

De volgende morgen word ik opgefrist wakker met het gevoel de hele wereld weer aan te kunnen. Ik maak een stevig ontbijt en net als ik op het punt sta om daar met smaak aan te beginnen, wordt er gebeld. Er staan twee agenten voor de deur. Ze stellen zich niet, voor maar de oudste vraagt wel of ik mij wil legitimeren.

"Mag ik weten waarom", vraag ik zelfverzekerd als ik mijn rijbewijs laat zien.

"Wij hebben een aantal dringende vragen voor u in verband met een ernstig delict. Bent u kortgeleden in Duitsland geweest?" Ik antwoord aarzelend met een bevestiging.

"Hebt u daar een zekere Frans de Rooij ontmoet?"

"Nee, die naam zegt me niks," antwoord ik naar waarheid en opgelucht.

"Weet u dan misschien wie de persoon op deze foto is"?

Mijn aanvankelijk zelfvertrouwen smelt als sneeuw voor de zon. Ik herken onmiddellijk de valse kop van de Lange, maar besluit me nog even op de vlakte te houden. Terwijl ik overdreven nauwkeurig de foto bestudeer, denk ik koortsachtig na over een passend antwoord.

"Mogelijk ken ik hem van de camping in Zellingen, waar ik vaak ben geweest. Maar ik weet t niet zeker."

"Dan moeten wij u toch verzoeken mee te gaan naar het bureau voor nadere ondervraging." De toon is dusdanig scherp dat ik geen poging waag om te protesteren.

Als we buiten op de oprit staan, vraagt de oudste agent: "Zijn dit de auto en de caravan waarmee u uit Zellingen bent gekomen? Dan willen we daar graag even een kijkje in nemen."

Onwillig, maar in de overtuiging dat daar niets te vinden valt dat mij kan compromitteren, overhandig ik hun de sleutels. Nadat ik in de politieauto ben gezet, begint het tweetal nauwgezet mijn caravan te doorzoeken. Als ze aan de auto beginnen, klinkt al snel een opgewonden kreet. Bij de achterbak houdt de jongere agent triomfantelijk een witte zak omhoog. Ik kan mezelf wel voor m'n kop slaan! Hoe kon ik zo stom zijn om te vergeten onderweg die zak coke te dumpen?

Als ik wil gaan uitleggen hoe die zak daar komt, word ik gemaand er beter het zwijgen toe te doen en nadere verklaringen maar liever op het bureau af te leggen.

Onderweg wisselen we verder geen woord meer. Op het politiebureau word ik direct naar een kale ruimte zonder ramen gebracht met daarin alleen een grijs bureau met laptop en twee stoelen. Dat het er precies zo uitziet zoals ik me een verhooruimte altijd heb voorgesteld, stelt me niet gerust. Korte tijd later komt een vriendelijk ogende, al wat oudere man binnen die zich voorstelt als rechercheur Jens Hermans.

"We gaan eerst maar eens uw verklaring opnemen," begint hij monter.

"Dan zult u mij eerst eens moeten uitleggen wat u eigenlijk verklaard wilt hebben", reageer ik agressief. Hij kijkt mij fronsend aan. "Wilt u zeggen dat u niet weet waarom u hier bent?" Ik beaam dat schouderophalend. "Begint u dan maar met uit te leggen hoe die zak coke in uw achterbak terecht komt."

"Dat is een lang verhaal!"

"We hebben geen haast, neem gerust uw tijd."

Uitgebreid vertel ik hem wat zich twee dagen geleden in Duitsland heeft afgespeeld. Waar ik twee jaar eerder in Zellingen getuige van ben geweest, laat ik bewust achterwege. Het lijkt me niet verstandig om daar nu over te beginnen!

Hermans laat mij rustig mijn verhaal doen, maakt aantekeningen en vraagt slechts af en toe om een toelichting. Als ik klaar ben, zucht hij diep en vraagt of ik bij deze verklaring wil blijven.

"Uw verhaal komt mij namelijk tamelijk ongeloofwaardig over. Zeker in vergelijking met de informatie die wij van de Duitse Kriminapolizei ontvangen hebben. U moet namelijk weten dat Frans de Rooij zijn val heeft overleefd!" Hij pauzeert even en registreert mijn ongelovige blik. "Die werd waarschijnlijk afgeremd door tegen de rotswand groeiend struikgewas. Iemand die in de wijngaard aan het werk was, zag hem vallen en heeft hem zwaargewond naar het ziekenhuis kunnen vervoeren. Daar heeft hij tegenover de politie nog een voor u zeer belastende verklaring afgelegd. Hij beweerde dat hij u tijdens een boswandeling betrapte bij het opgraven van een partij drugs, dat u hem vervolgens met een schop probeerde dood te slaan en hem bij de achtervolging over de rand van de afgrond hebt gejaagd. Vanwege zijn kritieke toestand was verder verhoor helaas onmogelijk en korte tijd later is hij aan zijn verwondingen bezweken."

Ik ben zo verbijsterd door de versie die Frans van Rooij aan de gebeurtenis heeft gegeven dat ik in eerste instantie geen woord kan uitbrengen. "Blijft u nog steeds bij uw eigen verhaal of wilt u daar nu wijzigingen in aanbrengen," vraagt Hermans dan.

"Maar het was de waarheid", kan ik alleen stamelen.

"U beseft toch hopelijk wel dat u in een moeilijk parket zit", vervolgt de rechercheur. Uw verhaal ramelt aan alle kanten en hangt van toevalligheden, onduidelijkheid en tegenstrijdigheden aan elkaar." Zijn aantekeningen raadplegend somt hij voor me op:

"De verklaring dat u 'toevallig' op de plaats delict terecht kwam is natuurlijk uiterst ongeloofwaardig. De Duitse politie heeft bij onderzoek ter plaatse een grote partij cocaïne aangetroffen die u zegt begraven te hebben. Daarvan heeft u een deel meegenomen en er geen aangifte van gedaan.

Volgens uw eigen woorden hebt u strafbare feiten waargenomen, maar die niet aan de politie gemeld. U hebt een vermoedelijk zwaargewond slachtoffer niet bijgestaan noch hulp ingeroepen en bent er daarna vandoor gegaan.

Bovendien heeft het slachtoffer een zeer belastende verklaring over u afgelegd."

Zijn betoog wordt onderbroken door een agent die hem wegroept met de mededeling dat er nieuwe informatie over de zaak is.

Ik blijf alleen en vertwijfeld achter. Kan ik ooit deze lange serie beschuldigingen afdoende weerleggen?

Als Hermans terugkomt staat zijn gezicht donker: "De Kripo heeft mij zojuist extra informatie verstrekt die u nog dieper in de problemen brengt. Hun uitgebreide naspeuringen hebben aan het licht gebracht dat u twee jaar geleden in Duitsland in hetzelfde gebied bent geweest. Dat hebt u niet verteld!"

"Ik wist niet dat het van belang was", mompel ik.

"Bovendien is kortgeleden, onderaan de helling op bijna dezelfde plek, het verborgen lichaam gevonden van een man die daar een jaar of twee geleden vermoedelijk naar beneden is gegooid. Vanwege de sterke overeenkomsten brengt de Duitse politie deze vondst direct in verband met het delict waarvan u nu beschuldigd wordt. Men verdenkt u ervan betrokken te zijn bij de dood van beide slachtoffers. Tevens bestaat het ernstige vermoeden dat in deze zaak sprake is van internationale, drugsgerelateerde criminaliteit. Ze zullen daarom een verzoek tot uitlevering indienen."

Ik kan alleen woordeloos knikken. De lawine van beschuldigingen heeft me murw gebeukt.

Dan zegt Hermans op een toon die mijn laatste hoop laat vervliegen: "Hebt u mij verder nog iets te zeggen? Wilt u uw verklaring aanpassen of mogelijk een bekentenis afleggen? Nee?"

Dan moet ik u nu, gezien de ernst van de verdenkingen, in voorlopige hechtenis nemen. De officier van justitie en de rechter zullen beslissen over uw verdere voorgeleiding. Mogelijk zal de aanvraag tot uitlevering van de Duitse justitie worden gehonoreerd. Dat verneemt u binnenkort."

De plichtmatige riedel waarmee ik vervolgens als beklagde op mijn rechten wordt gewezen, dringt nauwelijks tot me door. Een advocaat? Dat is nog niet eens bij me opgekomen!

Zonder protest laat ik me in de boeien slaan en krijg te horen dat ik met onmiddellijke ingang zal worden overgebracht naar een huis van bewaring.

Als ik in een getralied politiebusje word afgevoerd, dringt het pas in alle hevigheid tot me door dat ze me gewoon in de bak gooien. Wanneer ter plaatse de benodigde formaliteiten zijn afgehandeld, begeleidt een bewaker me naar mijn cel. "Welkom in uw gratis logeergelegenheid", zegt hij met een grijns zonder enig begrip. Ik kijk hem met lege ogen aan. Overweldigd door een allesoverheersend gevoel van moedeloosheid zink ik neer op het kale bed tegen de wand.

Achter mij valt de gevangenisdeur met een holle klap in het slot. Het geluid van de voetstappen van de cipier sterft langzaam weg

